

NÉGY

4.1 Az élet értelme és célja

¹Az élet értelme az anyagban lévő tudat kifejlődése. Ezért minél inkább megtanuljuk az anyagot az e fejlődéshez szükséges alapnak s eszköznek tekinteni és nem többnek, minél kevésbé tartjuk az anyagi dolgokat önmagukban értékeknek, annál helyesebb az életszemléletünk. Egy helyes életszemlélet a tudatfejlődés, továbbá e fejlődés jellegzetességének, feltételeinek, stádiumainak és céljának ismeretén kell hogy alapuljon. A hylozoikában ezt az ismeretet a tudatfejlődés lehető legszélesebb perspektívájában, a kozmosz megnyilvánulásában tanulmányozzuk.

²A monádok megnyilvánulása akkor kezdődik, amikor a végtelen káoszból bevezetik őket a kozmoszba. Amikor, (a mi emberi eszünk számára) felfoghatatlanul hosszú időszak után, eljutnak a megnyilvánulás beteljesedéséhez, addigra a monádok a megnyilvánulás egymást követő négy fő folyamatán mentek keresztül, illetve a 2-es–49-es atomfajta áttekinthetetlen számú összetételéhez tartoztak.

³Ezekben az energiafolyamatokban és anyagösszetételekben való részvételének köszönhetően a monád képes kifejleszteni tudatát, és ezáltal megvalósítani egyéni élete értelmét. Tudatfejlődése a megnyilvánulás négy folyamatára oszlik.

⁴A káoszból történt bevezetésüket követő involválási és evolválási folyamat során a monádok tudata csak potenciális. Ekkor még épp olyan tudattalanok, mint az ősanyag.

⁵Az ezt követő involúciós folyamatban, a 43-as világtól kezdve a legalacsonyabb, 49-es világig, a monádok oly módon involválódnak tovább, hogy formák készülnek e világok egyre alacsonyabb atom- és molekulafajtaiból. Ezáltal aktualizálódik vagy felébred a monádtudat. Amint aktualizálódott, a monádtudat kezdetben passzív, azaz: csak külső behatás alatt aktív.

⁶Az evolúció folyamata a 49-es világban kezdődik. A monádok ekkor fokról fokra megszabadítják magukat az alacsonyabb anyagtól, miközben önkív, magasabb anyagban lévő tudatra tesznek szert. A monád folyamatosan megújuló formákban sorjában keresztülhalad az ásványi, a növényi és az állati birodalmon. Miután a monád átment az állati birodalomból az emberi birodalomba (a negyedik természeti birodalomba), végül öntudatosává válik. Ezen alacsonyabb négy természeti birodalomban folyó evolúción keresztül a monádtudat fokozatosan aktiválódik a fizikai (49-es), az emocionális (48-as) és a kauzális-mentális (47-es) világban.

⁷A negyedikből az ötödik természeti birodalomba (emberfölötti birodalomba) történő átmenet egyben a monád belépése az expanzió folyamatába. Ebben a folyamatban a 46-os világtól kezdve a monád egyre magasabb tudatfajtákra tesz szert, és ezzel egyidejűleg megtanulja öntudatát kiterjeszteni, hogy közös tudatban egyre több monádot öleljen fel.

⁸Ezt a közös tudatot a szeretet és bölcsesség egységének írják le. A szeretet megvalósított valódi testvériséget, oszthatatlan egységet jelent mindennel, elkülönülés nélkül, amelyben nincs „én” és „te”, csak „mi”. A bölcsesség mérhetetlenül nagyobb belátást jelent, mint amilyen az emberi birodalomban lévő elkülönült tudat számára lehetséges, mivel mindenki tapasztalata és emlékezete rendelkezésére áll mindazok számára, akik beléptek a közös tudatba: a bolygó teljes tudatába.

⁹Az ötödik birodalom magasabb világában, a 45-ös világban, és az ezt követő, a 44-es világgal kezdődő isteni birodalmakban e közös tudatot fokozatosan egyre jobban kiterjesztik és egyre mélyebben élik át. E folyamat a jelentése az „expanzió” szónak.

¹⁰A legmagasabb birodalomban, az 1-es–7-es világokban, a monád, önazonosságát megőrizve, az egész kozmoszsal egy. A monád elérte a kozmikus mindentudást és mindenhatóságot. Ez a célja a megnyilvánulásban.

¹¹A kozmoszt azért építették, hogy lehetőséget teremtsen a káoszban lévő monádok számára tudatuk kifejlesztésére a kezdeti potencialitástól az összes közbenső stádiumon

keresztül a kozmikus mindentudásig és mindenhatóságig. A kozmoszban minden folyamat, közvetlenül vagy közvetve, ezt a célt szolgálja. Ezek mind a nagy megnyilvánulási folyamat-hoz tartoznak.

4.2 A megnyilvánulás

¹A megnyilvánulást mindhárom aspektusból meg kell szemlélni.

²A tudataspektusból szemlélve a megnyilvánulás a monádok tudatának fejlődése a pusztá potencialitástól (tudatnélküliségtől) a kozmikus mindentudásig.

³Az anyagaspektusból szemlélve a megnyilvánulás az anyag átalakulása és fokozatos ki-finomulása, úgyhogy egyre célszerűbb struktúrákat képes építeni a folyton fejlődő tudat számára.

⁴A mozgásaspektusból szemlélve a megnyilvánulás az energiák egyre nagyobb harmóniába hozása a nagy céllal és a valamennyi élő fejlődése számára készített dinamikus tervvel.

⁵A monád fokozatosan utat tör magának a megnyilvánulás különféle stádiumán keresztül a teljes tudattalanságtól a mindentudásig, az elkülönültségtől a minden élővel alkotott egységig, a tehetetlenségtől a mindenhatóságig, a teljes függőségtől azoknak az élettörvényeknek alá-rendelt lehető legnagyobb szabadságig, amelyekhez minden monádnak alkalmazkodnia kell.

⁶A megnyilvánulás egységes folyamat, a kozmoszban levő összes folyamat egésze. A kozmoszban az összes monád tudatosan vagy tudattalanul, önként vagy önkéntelenül közre-működik a megnyilvánulásban. Miután a monádot bevezették a kozmoszba, egyéni megnyilvánulásában négy alapvető folyamaton megy végig, amíg eljut a legmagasabb kozmikus birodalomba. Minden monád végigmegy ezen az egymást követő négy folyamaton. Mivel egyidejűleg a tudatfejlődés valamennyi stádiumában vannak monádok, ezek a folyamatok egymás mellett működnek a kozmoszban mindenhol. Valójában ezek feltételezik egymást.

⁷A megnyilvánulás négy folyamata a következő:

- (1) az involválás és az evolválás
- (2) az involúció
- (3) az evolúció
- (4) az expanzió.

4.3 Involválás és evolválás

¹Az involválás monádok (1-es atomfajta) összetevése, hogy egyre durvább anyagokat – 2-es atomfajtatól 49-es atomfajtaig – alkossanak. Az evolválás az ennek megfelelő ellentétes folyamat, 49-es atomok felbontása 48-as atomokká, 48-as atomoké 47-es atomokká, és így tovább egészen a szabad monádokig (1-es atomokig). Az involválás és az evolválás tehát feltételezik egymást.

²Involválással jön létre a 49 kozmikus atomfajta. A legalacsonyabb hét, a 43-as–49-es, atomfajta atomjainak további involválásával egyenként hat, összesen 42 molekulafajta jön létre, amelyek a naprendszerek építőanyagai. Az evolválással az anyag, az involválással újonnan létrehozott anyaggal helyettesítődve, folyamatosan feloszlik. Az atomok és molekulák folytonosan feloszlanak és újrakeletkeznek. És az atom fennmaradása alatt, a magasabb atomfajták szakadatlanul kicserélődnek benne. A 49-es atomot folyamatosan áthatják a 48-as és az egyre magasabb atomfajták.

³Van az ősatomoknak vagy monádoknak egy állandó áramlása, „lefelé” ömlése is a legmagasabb, az 1-es atomi világból valamennyi világ atomjain keresztül a legalacsonyabb, a 49-es világig, és egy másik áramlása „felfelé”, valamennyi világ atomjain keresztül a legmagasabb, az 1-es világig, úgyhogy a monádok folytonosan keringenek. E keringés addig tart, ameddig az alacsonyabb világok létezése szükséges a monádok megnyilvánulásához. A monádoknak e keringése tartja meg az atomokat, molekulákat, anyagi aggregátumokat az adott formájukban. A keringés eredményeképpen minden világ minden atomja és, következésképpen, minden molekula és aggregátum sugároz anyagi energiát.

⁴Az involválási és az evolválási anyag csak potenciális tudattal rendelkezik. Az ilyen anyag nem tud létrehozni más formákat, mint atomokat és molekulákat. Viszont ezen anyagi formák megléte a feltétele a monádok megnyilvánulásában soron következő folyamatnak: az involúciónak.

4.4 Az involúció

¹Az involúció a naprendszerekben, azok 43-as–48-as világaiban történik. Ezt, mint minden más folyamatot, a három aspektusból kell szemlélni.

²A mozgásaspektusból szemlélve: Az involvációs és evolvációs anyag atomja óriási sebességgel forog a tengelye körül. Ehhez a forgó mozgáshoz az involúció ciklikus spirálmozgást tesz hozzá: az atom ciklikusan ismétlődő spirálokban kering egy központi fókuszpont körül.

³Az anyagaspektusból szemlélve: Ez az összetett mozgás teszi lehetővé az atomoknak és molekuláknak, hogy összefüggő formákat – aggregátumokat – építsenek. Ezáltal életformák teljes sora épülhet fel és fejlődhet tovább, olyan életformáké, amelyekre szükségük van az evolúciós monádoknak a tudatuk aktiválásához. Az involvációs anyag ilyen életformáira példa az ember mentális és emocionális burka.

⁴A tudataspektusból szemlélve: Mivel a monád részt vesz ezekben a formaépítő folyamatokban, potenciális tudata aktualizálódik, megelevenedik. Az aktualizálódott tudat az egész involúció alatt csak passzív, azaz: a monádoknak csak akkor van (gyenge, álomszerű) tudatuk az anyagfajtájukban, amikor a monádok külső vibrációkkal aktiválódnak.

⁵Az involúció, a 43-as világtól a 48-as világgal bezárólag, kilenc egymást követő stádiumon keresztül folyik. A monádok mindezen stádiumokban és mindezen világokban atomokat, molekulákat és aggregátumokat formálnak. Mindezen anyagi összetételek élőlények, monádokból létrejött közösségi lények. Az ilyen közösségi involvációs lényeket elementáloknak, és a tudatuk aktualizálásának kilenc stádiumát a kilenc elementáli birodalomnak nevezik.

⁶Az involúció elementáli birodalmainak a megfelelői az evolúcióban: a természeti birodalmak. Az involúció iránya „lefelé” mutat, célja a fizikai, a 49-es világ. A legkevésbé bonyolult, és ezért legtapasztalatlanabb elementálok a 43-as világban lévő első elementáli birodalomhoz, a legbonyolultabb, és ezért legtapasztaltabb elementálok a 48-as világban lévő kilencedik birodalomhoz tartoznak. Azért, hogy képesek legyenek továbbjutni egy magasabb birodalomba (ami egy alacsonyabb világban található!), az elementáloknak mindent meg kell tanulniuk, ami a jelenlegi birodalmukban tanulnivaló a számukra.

⁷Naprendszerünkben, amely megnyilvánulásának félidejéhez érkezett, az involvációs monádok már áthaladtak legalább a 43-as–46-os világban lévő első hat elementáli birodalomon, ezért most már csak az utolsó három birodalomban, a 47-es és 48-as világban vannak elementálok. Továbbá sok involvációs monád ment át az evolúcióba.

4.5 Az evolúció és az expanzió

¹Az involválás és az evolválás folyamán a monád tudata csak potenciális. A monádtudat az involvációban aktualizálódik, életre kel. A tudat az egész involváció alatt, amely a 43-as–48-as világokban folyik, csak passzív. Ez azt jelenti, hogy az involváció életformái, az elementálok képtelenek önaktivitásra. Kívülről származó vibrációkkal kell aktiválódnuk, olyan lények által, akik maguktól képesek vibrációkat létrehozni. Az evolúciós monádok ilyen lények.

²Tehát a tudat az evolúcióban válik önaktívvá. A tudat aktiválása a legalacsonyabb világban, a fizikai (49-es) világban, annak is a legdurvább, 49:7-es molekulafajtájában, a szilárd anyagban kezdődik. Csak ez az anyag rendelkezik azzal a tehetetlenséggel és csak ennek az anyagnak a vibrációi érik el azt a durvaságot, amely szükséges ahhoz, hogy a monád elkezdje regisztrálni a külső és a belső, az anyagi környezete és a saját tudata különbözőségét. Ezáltal a monád végül képes felfogni a külső kényszer és saját belső akarata szembenállását. A tudat aktiválása pontosan az akaratnak a felébredését jelenti.

³Az involúciós lények monádközösségek: atomok, molekulák és aggregátumok. Közös tudattal rendelkeznek. Az ilyen elementálokra példák az evolúciós monádoknak a 47-es és 48-as világban lévő burkai, valamint az ember „gondolatformái”, olyan anyagi formák, amelyeket az összes tudatkifejeződése termel ezekben a világokban.

⁴Amikor a monádok involúciójukat befejezve átlépnek az evolúcióba, önálló lényekként kezdenek tevékenykedni. Ekkor involúciós anyagú burkokba öltözködnek, és aktiválják a burkok passzív tudatát. A monádok énekké válnak burkaikban.

⁵Az evolúció azt jelenti, hogy a monádok megtanulják aktiválni az egyre magasabb világok egyre magasabb anyagfajtáihoz tartozó egyre magasabb tudatfajtaikat. Az evolúció a fizikai (49-es) világban kezdődik, az emocionális (48-as) és kauzális-mentális (47-es) világokban folytatódik. Az esszenciális (46-os) világban az evolúciót felváltja az expanzió.

⁶Az evolúció és expanzió együtt tizenkét fő stádiumból áll. A monádok hat ilyen stádiumot a naprendszeri 49-es–43-as és hatot a kozmikus 42-es–1-es világokban járnak végig. Ezt a tizenkét stádiumot természeti birodalmaknak nevezik. A hét legmagasabb, azaz a hatodiktól a tizenkettedikig tartó természeti birodalmat isteni birodalmaknak is nevezik: az elsőtől a hetedikig.

⁷A naprendszeren belüli hat természeti birodalom a következő:

(1) ásványi birodalom	47-es–49-es világokban
(2) növényi birodalom	47-es–49-es világokban
(3) állati birodalom	47-es–49-es világokban
(4) emberi birodalom	47-es–49-es világokban
(5) esszenciális birodalom	46-os és 45-ös világokban
(6) manifesztális birodalom
vagy első isteni birodalom	44-es és 43-as világokban

⁸A naprendszeren túli hat természeti birodalom a következő:

(7) második isteni birodalom	42-es–36-os világokban
(8) harmadik isteni birodalom	35-ös–29-es világokban
(9) negyedik isteni birodalom	28-as–22-es világokban
(10) ötödik isteni birodalom	21-es–15-ös világokban
(11) hatodik isteni birodalom	14-es–8-as világokban
(12) hetedik isteni birodalom	7-es–1-es világokban

⁹Az evolúció és az expanzió „felfelé” halad, amelyet a fenti táblázatokban a világok alulról felfelé való felsorolása szemléltet. Ahhoz, hogy a monád képes legyen egy magasabb tudatfajtaát aktiválni, előbb aktiválnia kell az összes alacsonyabb fajtaát.

¹⁰Az ásványi és növényi birodalomban a monádnak már van aktív tudata, ami kezdeményező erejében és spontán formaalkotó képességében mutatkozik meg. Amint a monádok rendelkeznek a környező anyagi világ kezdeti felfogóképességével, törekedni kezdenek az objektív tudatra. Ösztönösen olyannak fogják fel az objektív tudatot, mint ami szükséges a világosabb és teljesebb körű tudathoz. Ez a törekvés eredményezi a fizikai szervezet érzékszerveinek kifejlődését, ami az állati birodalomban éri el tetőpontját. Tehát a tudat aktiválása hozza létre a szükséges formákat, szerveket, s nem fordítva, mint ahogy a tudományos fizikalizmus feltételezi.

¹¹A teljesen kifejlődött objektív tudat – még akkor is, ha ez a fizikai világnak csak a legalacsonyabb három (49:5-7-es) molekulafajtájára vonatkozik – az alapja annak, hogy kifejlődjön az öntudat, a monádnak az a tudata, hogy ő egy én, hogy önmagával azonos. Ez nem lehetséges az emberi birodalomba való belépés előtt. Ahhoz, hogy megerősödjön ez a gyenge öntudat, az emberi birodalom alacsonyabb fejlődési stádiumaiban járó monádnak szüksége van arra, hogy megtapasztalja az összes többi élettől való elkülönültségét, arra, hogy minden mástól különállónak tartsa magát. Azonban miután öntudata megerősödött, muszáj felül-

kerekednie ezen az önérvényesítésen. Máskülönben ez megakadályozza az egyéni tudat egyre több monádot felölelő közösségbe történő expanzióját. Az igaz, hogy az expanzió az emberfölötti esszenciális birodalomban kezdődik, de észrevehető erőfeszítések már az emberi birodalom magasabb stádiumaiban is láthatók. Belépve az expanzióba, az egyén – önazonosságát és öntudatát megőrizve – egyre több monáddal egyesül közös tudatban. Szó sincs arról, hogy az én „megsemmisül a világlélemben”, mint ahogy ezt egyesek képzelik.

¹²Az emberi birodalomban lévő monád mögött tehát már hosszú út van. Az összes alacsonyabb fokú tudatot a jelenlegi emberi, 47-es–49-es világokhoz tartozó tudatig kifejlesztette.

¹³A tudat ébredésének egymást követő fokozatai folytonos láncolatban kapcsolódnak össze. A magasabb fokozatok az alacsonyabbakból emelkednek ki, amelyek szükségesek voltak a magasabbak kifejlődéséhez. Az első, passzív tudat nélkül a tudat nem válhat önaktívvá. Aktív tudat nélkül nem keletkezhet objektív tudat. Objektív tudat nélkül nincs öntudat. Öntudat nélkül az egyéni ének nincs csoporttudatba történő expanziója.

¹⁴Foglaljuk össze az eddig tanultakat:

¹⁵Az involúció elementáli birodalmaiban a monádoknak passzív szubjektív, 43-as–48-as világbeli tudatuk van.

¹⁶Az evolúció természeti birodalmaiban a monádok:
az ásványi és növényi birodalomban gyenge aktív szubjektív, 49-es világbeli tudattal;
az állati birodalomban aktív objektív, 49-es világbeli tudattal, aktív szubjektív, 48-as világbeli tudattal;
az emberi birodalomban aktív objektív elkülönült, 49-es világbeli öntudattal, aktív szubjektív elkülönült, 48-as és 47-es világbeli öntudattal;
az esszenciális birodalomban aktív objektív és szubjektív, 49-es–45-ös világbeli öntudattal, egyúttal csoporttudattal rendelkeznek.

4.6 Tapasztalás és memória

¹Nincs tudatlanság a „tudatlanság” szó abszolút értelmében. Még az involúcióban is vannak tapasztalásai a monádnak, és tanul belőlük. Ez azért lehetséges, mert a monádnak elpusztíthatatlan memóriája van. A monád összes élménye, az összes vibráció, amely az ősatomot valaha is érte, örökre bevésődik az ősatomba. Ezek az emlékek kétségkívül lappangóvá válnak. Ezt tapasztaljuk minden nap, amikor gyakorlatilag minden, amit átélünk, eltűnik az aktuális emlékezetünkből. Valójában azonban semmit sem felejtünk el. Amit egyszer átéltünk, újra átélhetjük. Ez akkor történik meg, amikor a monádot megint hasonló vibrációk érik, hasonló benyomásokkal találkozik, hasonló helyzetekbe kerül. Tudjuk, hogy egy kora gyermekkori emlék milyen lenyűgöző tisztasággal képes hirtelen újra megjelenni.

²Következésképpen „a tudás emlékezet” (Platón). Minden, amit megtapasztaltunk, megtanultunk, elsajátítottunk – ebben vagy egy megelőző életünkben – lappangó állapotban megőrződik. Túlnyomó többségére sohasem emlékezünk újra: benyomástöredékekre, emlékrészletekre, olyan kezdetleges belátásokra, amelyek hosszú ideje túlnőttünk a sohasem szünetelő evolúcióban. Nagyon sok olyan hajlam és szokás, tulajdonság és képesség is van, amelyek számtalan inkarnáció során ismétlődtek és gyökeresedtek meg a monádban. Az ember meglehetősen sok olyan képességgel, funkcióval és tulajdonsággal rendelkezik, amelyek már az állati birodalomban kifejlődtek: mozgási képesség, háromdimenziós látás, szexualitás, agresszivitás, hiúság, játékosság stb. Sajátosan emberi vonás többek között az öntudat, a nyelv, az absztrakt gondolkodás, a képzelet, az idealizmus. Olyan tulajdonságokra és képességekre, amelyeket veleszületettnek nevezünk, valójában előző életekben sajátítottunk el. Majd lappangóvá váltak és újra elsajátítottuk, talán többször is. Minden újabb alkalommal könnyebben aktualizálódnak, mint előtte.

³Az ember tehát sokkal nagyobb mértékben viseli a múltját, mint azt képzelné. Minthogy halad előre a tudatfejlődésében, ez azt jelenti, hogy lappangóan egy a jelenleginél rosszabb embert hordoz, azt az összes kezdetleges hajlamot, amelyről azt hiszi, hogy hosszú ideje maga mögött hagyott. Saját magától, figyelme és érdeklődése szándékos irányításától függ, hogy e lappangásból lesz-e alkalom a felelevenedésre. A lappangás hatalma és az ember képtelensége arra vagy vonakodása attól, hogy tudatát felügyelje részben magyarázatot ad a rossz problémájára. Mert az ember se nem rossz, se nem jó a „jó” és a „rossz” abszolút értelmében. Azon a szinten van, amelyet elért, és annak mind a rossz, mind a jó tulajdonságait birtokolja. Továbbá megvannak neki, lappangó állapotban, az egyre alacsonyabb szintek összes, egyre rosszabb tulajdonságai.

⁴Ezért rendkívül fontos az, hogy az ember igyekszik feleleveníteni azokat a pozitív tulajdonságokat és értékes képességeket, amelyek a jelenlegi megértési szintjéhez tartoznak. E lappangó élettapasztalat túlterjed néhány utóbbi inkarnáción. Az ember aktuális tudata viszont csak a jelenlegi inkarnációjára vonatkozik. Ez azt kell jelentse, hogy mindaz, amit az ember adott állapotában – tudásban, belátásban és megértésben, tulajdonságokban és képességekben, sokoldalú szakértelemben és érdeklődésben – kifejezésre juttat egy bizonyos életben csupán töredéke a tényleges, lappangó adottságának. Ezért az ezoterikában különbséget tesznek a személyiség és az egyéniség fogalma között. Az egyéniség a teljes ember; míg a személyiség ennek az a kicsi része, amely egy bizonyos testet öltésben aktualizálódik. Az aktuális személyiség egyrészt újra felidézett korábbi tapasztalatból (beleszámítva szokásokat, hajlamokat stb.), másrészt abból a kis mennyiségű új tapasztalatból áll, amelyet az embernek a folyó fizikai élete során sikerül összegyűjtenie. Messze nagyobb része annak, amire az ember képes és amit megért, tehát emlékezet. Csak egy kicsi részt sajátít el mint teljesen újat a folyó életében.

4.7 Ébertudat és a tudattalan

¹Minden természeti birodalomban a monádnak van éber élete és tudattalan élete. Az ébertudat bármi, amit az én minden pillanatban felfog. Az ember ébertudata érzékleteket, érzelmeket, gondolatokat és akarati érzékleteket tartalmaz. A figyelem az ébertudat középpontja, fókusza. A figyelem az én jelenlétét jelzi. Az ébertudat csak rendkívül kis töredéke az ember teljes lehetséges tudatának. Összehasonlíthatatlanul nagyobb része annak, amit az ember fizikai érzékei és szuperfizikai burkai felfognak, észrevétlenül megy el az én mellett. Ezért alig túlzás a tudattalant az igazi embernek nevezni.

²A tudattalan részben tudatalatti, részben tudatfölötti.

³A tudatalatti lappangás. Tartalmaz mindent, ami valaha átment az ébertudaton; mindent, amit a monád átélt; minden feldolgozott tapasztalatát, mindent, amióta a tudata felébredt, tehát a monádnak még az ásványi birodalomba lépését jóval megelőző összes élményét is. Minden egyes inkarnáció lerakja, mondhatni, a saját tudatrétegét. Mindez megőrződik, mert a tudatalatti semmit sem felejt. Mint tulajdonságokra és képességekre való fogékonyság öröködik meg, és mint jellemvonások, értelmi képesség, a legkülönbözőbb dolgok iránti hajlamok a személyiségben fejeződik ki.

⁴Valaminek a közvetlen megértése azt jelenti, hogy azt feldolgoztuk előző életeinkben. Mindent, amit előzőleg nem tapasztaltunk meg, csak kemény tanulással tudunk felfogni. A felfogásnak meg kell dolgoznia az előrejutásért lassan, lépésről lépésre. Meg tudunk tanulni olyan dolgokat felfogni, amelyeket valójában nem értünk, s ezután még több inkarnáción keresztül sem értünk. Aki érti, és aki csak felfogja, „nem beszél egy nyelven”. Amit megértünk, azt rendszerint képesek vagyunk alkalmazni és megvalósítani is. Ez nem áll arra, amit csak felfogtunk. Mindez az élettapasztalatban meglévő különböző mélységekkel függ össze.

⁵A tudatfölötti potencialitás. Ez felöleli mindazokat a magasabb tudatfajtákat, amelyeket a monád még nem aktivált az evolúcióban. A tudatfölötti nem csak a normál emberfölötti, kauzális és magasabb tudatot foglalja magában, hanem az emberre jellemző tudatfajtáknak a

többség számára még ismeretlen rétegeit is. Ez utóbbira példák: emocionálisan, a valamennyi élő egységének és a „minden értelmet felülhaladó békesség” misztikusi élménye; mentálisan, az ideák szintézisének a nagy gondolkodók általi élménye, amely egy előkészítő fejlődési stádium a kauzális tudattal kapcsolatba kerülést megelőzően.

⁶Az éber ember kapcsolatban van a tudattalanjával. A tudatalattijából folyamatosan kap impulzusokat. Azok, látszólag a semmiből, érzéseket, hangulatokat, gondolatokat sugallhatnak neki. Beszédre és cselekvésre készíthetik őt anélkül, hogy értené miért, sőt mi több, tudatában lenne cselekedetének. A tudatfölköttijéből, például intuíció formájában, ritkábban kap inspirációt. A hylozoikában az intuíció egy nagyobb ok-okozati összefüggés közvetlen, helyes felfogását jelenti. Ez a kauzális tudat kifejeződése.

⁷Az evolúció azt jelenti, hogy a monád egyre magasabb tudatfajtákat aktivál. Másképpen kifejezve, a monád lépésenként tolja odébb az ébertudata és tudatfölköttije közötti határt. Jelenlegi ébertudatunk egykor tudatfölköttink volt. Ennek megfelelően, jelenlegi ébertudatunk a tudatalattinkhoz fog tartozni, és jelenlegi tudatfölköttink részei egyszer a jövőben ébertudatunkká lesznek. Az, amivel hébe-hóba és ellenőrizetlenül kapcsolatba kerülünk, amikor a legjobb pillanatainkban, a mély békességnek és az élőkkel való egységnek felejtethetlen pillanataiban vagyunk, vagy amikor összeszedjük nem is sejtett erőnket és bátran megküzdünk a legnehezebb problémákkal és helyzetekkel, vagy amikor hirtelen belátásra jutunk és intellektuálisan meghódítunk valamit, mindez, amit hiányzó ismeretünk miatt „jobbik énünknek” nevezünk (mintha egynél több énünk volna), a jövőben normális, mindennapi tudatunk lesz.

4.8 Az akarat

¹A 3.10. fejezetben megemlítettük, hogy a mozgás okaként a hylozoika három, jellegében eltérő okot nevez meg: dinamis, anyagi energia és akarat. A dinamis közvetlenül működik az őanyagban és a monádokban. Az anyagi energia a dinamis közvetett működése a 2-es–49-es összetett atomfajtákban. Ez a működés minden egyes alacsonyabb atomfajtában, az őatomok növekvő összetevésének minden egyes lépcsőfokán gyengül. Ez a magyarázata annak, hogy a mozgás látszólag miért szűnik meg a legalacsonyabb anyagfajtában, a szilárd fizikai (49:7-es) anyagban.

²Tehát az anyagi energia az anyagaspektuson keresztüli dinamis-kifejeződés. Ehhez hasonlóan az akarat a dinamis kifejeződése a tudataspektuson keresztül. A dinamis önmagában vak, nincs tudata és sohasem lehet tudata, mert a mozgás és a tudat örökké különböző aspektus marad. Azonban a tudat képes fejlődni, úgyhogy végül megtanulja irányítani a dynamist az anyagban, megtanulja használni és cél felé vezetni az energiákat. Ezt a képességet aktív tudatnak nevezik. Ez potenciálisan benne rejlik a monádokban, és mint minden képességet, fejleszteni kell. Ez nem azonnal, hanem csak evolúcióval történik.

³Az involúció a monádtudat aktualizálódása. Az evolúció a monádtudat aktiválása. Az aktualizálódás azt jelenti, hogy a tudat felébred, életre kel; az aktiválás pedig azt, hogy a tudat, egyre jobban felébredve, fokozatosan megtanulja irányítani az energiákat.

⁴Az akaratnak és az aktív tudatnak annyi fajtája van, ahány anyagfajta. Tehát az akaratnak 49 fő fajtája van a kozmoszban. Az aktiválás az evolúcióban alulról, a legalacsonyabb, 49:7-es anyagtól indul. Az ember három fő akaratfajtával rendelkezik: fizikai (49-es) akarat, emocionális (48-as) akarat és mentális (47-es) akarat. Mivel az emberiség fejlődésének jelen stádiumában az emocionális tudat aktiválódott a legjobban, ezért az emocionális akarat (vág) csaknem mindig erősebb a mentális akaratnál (intellektuális elhatározásnál), kivéve azon keveseket, akik olyan fokra fejlesztették a mentális tudatot, hogy az uralja az emocionálist. Viszont egy magasabb akaratfajta potenciálisan mindig erősebb, mint egy alacsonyabb fajta. A jövőben, amikor az emberiség olyan mértékben aktiválja a mentális tudatot, mint amennyire az emocionális tudatot aktiválta ma, a mentális akarat fogja uralni az emocionális akaratot,

éppen úgy, ahogy az emocionális akarat uralja a fizikai akaratot ma. Csak ekkor lesz az ember méltó a gondolkodó lény megnevezésre.

⁵Az akarat közvetlenül hat az anyagra. Az ember minden nap számtalanszor bizonyítja ezt a fizikai akaratával, amikor izmot mozgat. Az emocionális és mentális akarat a saját anyagfajtájára hat, vibrációkat kelt az emocionális és mentális burkokban, valamint e burkokat körülvevő anyagi világokban. Az akarat a legtöbb emberben még csak gyengén fejlett. Végül, amikor az ember teljesen kifejlesztette az emocionális, mentális és kauzális szubjektív és objektív tudatot, akkor a megfelelő akaratfajtáknak is tökéletesen mesterévé vált. Ekkor a magasabb kauzális és mentális akaratának segítségével képes lesz irányítani az éteri fizikai anyagot, és elérni a látható fizikai anyagban is a kívánt hatásokat. Ez az ősi idők mágiája: az elme hatalma az anyag felett. A mágia titkos, elérhetetlen marad mindenki számára, azon kevesek kivételével, akik legyőztek minden arra csábító kísértést, hogy visszaéljenek ezzel a roppant nagy hatalommal, és akik minden képességüket örök időkre az evolúció szolgálatába állították.

4.9 Passzív és aktív tudat

¹A tudat lehet passzív vagy aktív. A passzív tudat kifejezés nem tétlen tudatra utal, ennyiben megtévesztő a „passzív” szó. Hanem azt jelenti, hogy a tudat híján van az önaktivitás képességének, nincsen saját akarata. Az ilyen tudatot kívülről kell hogy aktiválják. Amint a külső hatás megszűnik, a passzív tudat lappangóvá (alvóvá) válik. Ezzel ellentétben az aktív tudat rendelkezik a spontán aktivitás képességével, van saját akarata.

²Az ember rendelkezik mind passzív, mind aktív tudattal a fizikai, az emocionális és a mentális burkában. Az érzéki benyomások passzívak, amikor a figyelem nincs jelen. Passzívak az emóciók és gondolatok, amikor pusztán csak megjelennek, úgyszólván az én ellenőrzése, akarata, figyelme nélkül; amikor a mentális és emocionális asszociációk szüntelenül kergetik egymást anélkül, hogy tudatosan ellenőriznénk vagy akarnánk őket. Azonban nem létezik olyan tudat, ami „csak úgy megjelenik”. Minden tudat aktivált tudat. Ha nem belülről, a monád által, akkor kívülről, a körülvevő emocionális és mentális világok felől vagy automatizmusokon (szokásokon) keresztül aktiválódik, mely automatizmusokat a monád különböző alkalmakkor alakított ki a burkaiban, és amelyek ezután a monád ellenőrzése nélkül működnek.

³Tehát nagy különbség van az „én gondolok” és a „valami gondol bennem” között. Némi önfigyeléssel mindenki maga meggyőződhet ennek igazságáról. Valójában az ember burkai az idő több mint kilencven százalékában robotként működnek. Felfogják és felerősítve adják vissza a környező vibrációkat, mialatt a monád vagy az én passzívan figyel, gyakran még azt sem teszi. Az emberi tudat kevesebb mint tíz százalékát határozza meg maga az ember – a monád. A nagyobbik része robottudat: fizikai, emocionális és mentális.

⁴Az ember olyan monád, aki végigment az involúción, és átdolgozta magát az evolúció legalacsonyabb három birodalmán. Megvan neki, lappangó állapotban, a teljes involúció 43-as–48-as világbeli passzív tudata. Teljesen természetes, hogy nagymértékben e lappangó tudatnak kell jellemeznie az életét, különösen azért, mert viszonylag kevéssé fejlett az aktív tudata. Tehát, amikor azt mondják, hogy az ember egy evolúciós monád, ez nem automatikusan jelenti azt, hogy szakadatlanul önaktív a tudatában, hanem csak azt, hogy a lehetősége van meg rá. Ő maga dönti el mennyire lesz aktív.

4.10 A monád és burkai együttműködésben

¹Minden természetformának van élete, valamilyenfajta tudata. Az atomoktól és molekuláktól kezdve ezek aggregátumáig minden élőnek van formája. Aggregátumokra példák a szerves életformák a fizikai világban és a szuperfizikai burkok a magasabb világokban. A bolygók és a naprendszer szintén aggregátumok, élő formák.

²A 47-es és 48-as anyagfajta legtöbb aggregátuma az involúcióhoz tartozik. Ezeket az életformákat elementáloknak nevezik, és passzív tudatuk van. Példák erre az ember szuperfizikai anyagból álló burkai.

³A fizikai, a 49-es anyag legtöbb aggregátuma az evolúcióhoz tartozik. Ezek az életformák, például ásványok és növényi, állati és emberi organizmusok, valamint ezek éteri burkai, gyenge aktív tudattal rendelkeznek. Ez önformáló képességükben és a környező világhoz való célirányos alkalmazkodásukban mutatkozik meg.

⁴Az involúció elementáljai számára nem lehetséges önaktív tudat. Azonban amikor külső hatás éri őket, óhatatlanul aktiválódnak. Különböző birodalmaikon keresztül az elementálok megtanulják felfogni és felerősítve visszaadni az őket érő összes vibrációt. Az egyre magasabb birodalmakban (egy alacsonyabb anyagi világban!) egyre tökéletesebb vibráció-visszaadónak, egyre tökéletesebben alkalmazkodó robottá válnak.

⁵Az evolúció monádjainak burkokra van szükségük ahhoz, hogy képesek legyenek aktiválni egyre magasabb tudatfajtákat a 49-estől kezdve. Két fizikai burka nélkül az embernek nem lennének érzékelei, emocionális burka nélkül vágyak és érzések nélkül lenne és mentális burka nélkül semmit sem lenne képes gondolni. A monád saját vibrációi, ahogy azok kifejeződnek, túl gyengék ahhoz, hogy azokat a monád felfogja. Viszont a burkai sokszorosan felerősítve adják vissza őket. A burkok ezért egyfajta hangerősítő rezonanciadobozként működnek, ahol a monád a vibráló húrhoz hasonlítható. A monádnak kellene a burkai, ugyanakkor a monád burkainak is szükségük van a monádra mint evolúciós lényre, hogy aktiválja az egyébként passzív elementálokat. A monádoknak és a burkoknak egyformán szükségük van egymásra a tudatfejlődésükhöz.

⁶Az expanziós monádoknak evolúciós anyagból készült burkai vannak. Ez az anyag bizonyos mértékig önaktív, bár ez az önaktivitás a monádéhoz képest jelentéktelen, és ezt a monád teljesen uralja.

4.11 Önaktiválás mint az élet értelme

¹Az élet értelme a tudat fejlesztése. Ez minden monádra áll, függetlenül a megnyilvánulása stádiumától; függetlenül attól, hogy involúciós vagy evolúciós monád. Az evolúciós monádok számára, tehát számunkra, emberek számára is, a fejlesztés nem más mint a meglévő – fizikai (49:2-7-es), emocionális (48:2-7-es) és mentális (47:4-7-es) – tudatunk, főleg e tudatfajták magasabb alosztályainak fokozott önaktiválása. Ez fekteti le a szükséges alapot az egyre magasabb tudatfajták – kauzális (47:1-3-as), esszenciális (46:1-7-es) stb. – önaktiválásához.

²Valahányszor az embernek olyan gondolatai vannak, amelyeket nem akar a magáénak tekinteni, valahányszor olyan érzéseket tapasztal, amelyekről tudja, hogy valódi szintje alatt vannak, akkor a burkainak passzív tudata és nem a monád határozza meg tudatának a tartalmát. Valahányszor az ember nem irányítottan tartja a figyelmét valamilyen meghatározott – vagy a belső szubjektív, vagy a külső objektív világban lévő – tárgyon, a monád inaktív, az én nincsen jelen. És amikor az én nincs jelen, akkor a burkok urak.

³A burkok jó szolgák, viszont rossz urak. Az összes szenvedésünk kilencven százaléka abból az egyszerű tényből következik, hogy nem akarjuk felügyelni a burkainkat, és a „nem akarjuk” alanya a monád. A burkok telepátikusan felfogják és felerősítik a környező világ negatív emócióit. A monád megtagadhatja a figyelmét tőlük, ha akarja. A burkok negatív emóciók és (gyakran képzeletbeli) igazságtalanságok, sérelmek, bűnösségérzet, szégyenérzet, levertség számtalan emlékét őrzik. A monád legcsekélyebb képzettársítása életre kelti ezeket az emlékeket, és a monád ellenállás nélkül hagyja, hogy ismét ugyanazokon az emóciókon vezessék keresztül.

⁴Az ember számára az egyetlen lehetőség, hogy megszabaduljon e szenvedéstől, az egyetlen út a tartós boldogsághoz, hogy megtanulja felügyelni a buroktudatait. Ezt azáltal teszi, hogy olyan gyakran és olyan sokáig önaktív a tudatában, amennyire csak képes rá.

Tudja növelni az erejét a tudata megválasztására: „Ezt megtartom, azt nem”. Lehetséges a tudat felügyelete és végül érthető lesz, hogy szükséges is. Az ember ezt úgy gyakorolja, hogy megtanul figyelmes, egyre többet figyelmes és végül folyton figyelmes lenni. Egyszerre fogja a figyelmét a szubjektív belső világán és az objektív külső világon tartani. A magasabb, nemes érzések, amelyeket mindenki birtokolni akar az alacsonyabb, negatívok helyett, nem jelennek meg maguktól. Ezeket folyamatos figyelemmel, a tudatba bevéséssel kell tudatosan művelni. Ahhoz, hogy a felszabadító ideák, új belátások, új egyéni feldolgozások és más értékes mentális tudat belső életünk élő erőivé váljanak, muszáj hogy megszilárduljanak a tudatban. Mindezt az én végzi tudatos, megfontolt mentális és emocionális akarattervékenységgel. Akárhogy is nevezzük ezt – önaktiválásnak, koncentrációnak, meditációnak – mind ugyanaz. Ez egyben a magasabb tudathoz vezető leggyorsabb és legbiztosabb út.

A fenti szöveg a Section Four of *The Explanation* by Lars Adelskog. Copyright © 2004 and 2018 by Lars Adelskog magyar fordítása. Javított 2018.